

Liv og mener at have søgt ved min Optræden at undskylde min Eksistens — det er vel det, alle Mennesker skal gøre, men for de fleste lykkes det vistnok ikke —, saa har jeg Ret til som gammel Mand at nyde Frugterne deraf — og der er ikke den Fare for Simulering, som der ellers kan være. Menneskene gør sig undertiden syge og invalide, angiver Ulykkestilfælde, kort sagt simulerer for at faa en Understøttelse. Men det er vanskeligt at simulere ældre; jeg er f. Eks. vis paa, hvad Kvinderne angaar, at der ingenlunde er Fare for, at de vil gøre det.

Jeg mener altsaa, at man har Ret til en saadan Hædersgave. Men saa skal det selvfølgelig ogsaa være en Hædersgave; baade Anstændigheden og Hæderen skal være til Stede. Derfor er det, at Lovforslaget skærer straffede og Drukkenbolte og fattighjulpne bort. Der er imidlertid her en Ændring fra Regeringens Side, som jeg er ganske overordentlig imod. Det er den, der gaar ud paa at nedsætte de 5 Aar, i hvilke man ikke maa have modtaget Fattighjælp, til 3 Aar. Paa dette Punkt taler jeg ikke paa min Gruppens Vegne, men jeg vil gerne sige, at jeg for mit Vedkommende i sin Tid stemte mod at sætte de 10 Aar ned til 5, og jeg finder det endnu galere nu at sætte de 5 Aar ned til 3. Der er her i Danmark saa mange Understøttelseskasser, at der skal Talent til at faa Fattighjælp, og det Talent bør honoreres. Jeg er enig med de Radikale i, at Aldersrenten skal ikke være en Almisse, men en Ret, som er fortjent ved et ordentlig ført Liv. Men saa maa vi ogsaa holde paa, at det skal være et ordentlig ført Liv.

Man kan sige — det vil sikkert det ærede 10de Medlem for Hovedstaden (Borgbjerg) sige —, at Folk kan være ulykkelige og derved komme paa Fattigvæsenet. Ja, det kan de, der kan oven i Købet være de sødste Folk paa Fattigvæsenet. Hvis Kong Lear havde levet — han, der havde været dum nok til at give sine Døtre sine Penge i levende Live, det skal man ikke gøre —, saa vilde han være kommet paa Fattigvæsenet, fordi han var alt for sød. Det er her ligesom med Fængslerne. Man kan maaske endog sige, at det ofte er de mest sødte Mennesker, som sidder i Fængslerne. Michael Kohlhaas f. Eks., den Mand, der havde den største Retsfølelse her i Verden, han endte jo paa Retterstedet. Men man maa nu en Gang med Hensyn til Fængsler gaa efter de store Tal, og Flertallet af dem,

der sidder i Fængsler, er skidte Fyre eller pjaltede og karakterløse Personer, og paa samme Maade er Flertallet af dem, der faar Fattighjælp, Pjalte, selv om der kan være en Kong Lear imellem. Derfor synes jeg, man maa have Lov til at stille det Krav, at naar Folk trods de store Understøttelser, der ydes, trods hele den Mulighed, der er for at holde sig fri af Fattigvæsenet, vedblivende kommer paa Fattigvæsenet, maa man gaa ud fra, at det er Pjalte, og have Lov til at behandle dem som anden Klasses Borgere. Og jeg vil ganske bestemt overfor det ærede 10de Medlem for Hovedstaden (Borgbjerg) hævde, at der maa være Skel mellem Hædersgave og Almisse, der maa være Skel mellem den Borger, der hjælper sig selv, og den, som ikke hjælper sig selv. Vi lever nu en Gang i et Samfund, hvor Menneskene ikke har faaet Solidaritetens Idé ind i Kroppen, den Idé, at alt, hvad jeg gør, har Virkning paa hundrede andre, og at jeg ikke alene er ansvarlig overfor mig selv. Enten maa man tvinge Mennesker til at arbejde, eller ogsaa maa Nøden drive dem. Det kan man ikke komme væk fra, Menneskene er nu en Gang ikke Idealister. Derfor maa jeg have Lov til at hævde, at Fattighjælp til Folk, der positivt ikke vil arbejde, maa have Fattighjælps Følger, at de bliver anden Klasses Borgere; og at være anden Klasses Borger vil sige, at man ikke faar Hædersgaven. Jeg tror, det er nødvendigt at understrege dette i vor Tid, hvor man ikke er ganske klar paa, at vi lever i en Verden, hvor der ikke er noget „Bord dæk dig!“, hvor Bananerne ikke vokser paa Træerne — i alt Fald ikke her i Danmark, andre Steder gør de det jo nok —, men hvor Ydelser og Modydelser hører sammen. Dette Princip har Ministeriet brudt ved efterhaanden at gøre det at komme paa Fattigvæsenet til en ganske ligegyldig Ting. Det betyder maaske ikke saa meget finansielt, derfor er man tilbøjelig til at lukke Øjnene i, men naar alt kommer til alt, er den etiske Værdi større end den økonomiske.

Det er Grænsen nedad. Med Hensyn til Grænsen opad vil jeg sige, at mit Ønske var egentlig, at alle fik Aldersrenten, og jeg raader alle, der paa nogen Maade kan faa det, til at tage Alderdomsforsørgelse, for det er deres Ret. Hvis jeg lever til det Tidspunkt, da jeg kan falde ind under Loven, ved jeg, at jeg vil tage den. Imidlertid, finansielle Hensyn taler for at sætte en Grænse for, hvor meget man maa have for at kunne faa Aldersrente, men